

Ankstesniuose laiškuose dažnai dalinausi savo nuostaba stebint paukščius, tačiau šįsyk jums pasakosiu apie gėles. Dabar, ankstyvą gegužę, pas mus nuostabus oras ir šviečia saulė. Kiekvieną dieną vaikštau po savo sodelį nuleidęs akis, nes turiu stebėti, kur einu. Tai reiškia, kad aš pastebiu raktažoles. Jau gruodį jos čia buvo, bet dabar – tikras raktažolių festivalis. Įsivaizduokite visas vaivorykštės spalvas. Žinoma, labai daug baltos, geltonos, labai tamsiai mėlynos, rausvai violetinės ir galiausiai rausvai purpurinės, o viduriukas ryškiai geltonas. Tai šventė!

Be to, didelė dalis pievelės padengta saulutėmis, šimtais jų. Jų plačiai, tarsi rankos, atsivėrę žiedlapiai skatina mane mąstyti apie Dievą, plačiai ištiesusį rankas į visus žmones, nutolusius nuo Jo meilės kiekvienam.

Anksčiau nekenčiau pienių. Maniau, kad jos niekam nenaudingos – tik komposto krūvai. Dabar į jas žiūriu kitaip. Savo geltonomis akimis ir valgomais lapais, kuriuos galima įdėti į aukštos kokybės salotas, jos atrodo spindinčios. Niekas nesodino šių pienių, šių nuostabių saulučių ar raktažolių; niekas jų ir nelaistė, o jos yra čia. Šios gėlės gieda šlovę Dievui. Mūsų žemė – kaip mama, tolyn plukdanti gyvenimą ir tyliai besiveržianti į priekį.

*Mūsų žemė – kaip mama,
tolyn plukdanti gyvenimą
ir tyliai besiveržianti į priekį.*

Nuo praėjusių spalį prasidėjusių sveikatos problemų aš labai mėgaujuosi tyła. Rytais pasilieku savo kambaryje, mažoje atsiskyrėlio buveinėje. Tą laiką skiriu maldai, skaitau Bibliją ir Pagolos knygą apie Jėzų. Žinoma, tyla pati savaimė nėra tikslas – tai troškimas ir susitikimo su gerumu Dievu, apreikštu Jėzaus ir Jo Evangelijos, vaisius. Mėgstu praleisti laiką su Juo, mylinčiu kiekvieną žmogų, kiekvieną su savais kultūros, amžiaus, religijos, istorijos, trapumo ar stiprumo skirtumais. Jis yra gyvenimo Dievas, trokštantis, kad kiekvienas žmogus, ypač silpniausias ir labiausiai atmestas, iš tiesų suklestėtų ir pilnai gyventų.

Kartais, labai silpnai, aš jaučiu tą žaizdą Dievo širdyje, sužeistoje visų tų susiskaldymų, neapykantos, prievartos ir baimės, taip pat begalinio skurdo ir neteisybės. Bet tuo pat metu yra tiek daug, daug žmonių, besistengiančių dirbti vienybės, taikos ir teisingumo keliu.

Visur yra gerų žmonių.

*Yra tiek daug, daug žmonių,
besistengiančių dirbti vienybės,
taikos ir teisingumo keliu.*

Mano rytiniai susitikimai su Dievu labai švelnūs. Esu laimingas savo naujame gyvenime. Man tiek daug padeda ir paremia Odilė, Ferma, mano bendruomenė ir tie keli susitikimai, kuriuos turiu popietėmis.

Mano sveikata tokia gera, kokia tik gali būti, ir gydytojas sako, kad mano širdis bus tvarkoj tol, kol nieko nedarysiu. Taigi laikiu ateities, gyvendamas šia akimirka taip, kaip galiu. Nebevedu konferencijų ar rekolekcijų, bet galiu padaryti kai kuriuos mažus projektus: pavyzdžiui, nusifilmuoti 4,5 min. trukmės filmukuose, kuriuose pasakoju, ko išmokau Tikėjime ir Šviesoje bei Arkoje.

Iš esmės, viskas, ko išmokau – tai žmogiškosios šeimos grožis ir svarba visame pasaulyje bei kiekvieno asmens grožis. Kiekvienas su savo pirminiu tyrumu, paslėptu būties gelmėse, bet dažnai ir sužeistas gyvenimo. O tai pavirsta pykčiu, agresija, depresija ir pasitikėjimo savimi praradimu. Kiekviename iš mūsų tas pirminis tyrumas laukia, kol bus pažadintas, kad kiekvienas atpažintų savojo gyvenimo prasmę. Ar tai nėra mūsų bendruomenių tikslas: būti perkeistiems artumo tų, kurie iškentė pažeminimą?

Žinoma, bent kartą per savaitę valgau ir džiaugiuosi bendru vakaru su savo Arkos židiniu. Tai mano džiaugsmas, mano laimė jau tokią daugybę metų. Žmonės mano namuose tokie paprasti ir išmintingi, ir tokie gyvi. Aš laimingas būdamas jų šeimos dalimi.

Popiežius Pranciškus, grįždamas iš Bangladešo, spaudos konferencijoje atsakinėjo į žurnalistų klausimus apie tai, kas svarbiau: evangelizacija ar dialogas? Jis pastebėjo, kad neturime šių dviejų sąvokų supriešinti. Evangelizacija – tai ne prozelitizmas, bet liudijimas gyvenant pagal Evangeliją. Gyvenant kaip gerasis samarietis, atleidžiant septyniasdešimt-kart septynis kartus, mylint savo priešus ir pan. Dialogas – tai tikras susitikimas su kitais asmenimis tokiais, kokie jie yra, tikrai juos išklausant. Gyventi Evangelija, Gerąja Naujiena vargšams, yra visa ko centre.

*Dėkoju jums,
kiekvienam iš jūsų už atvirutes
dėl sveikatos,
bet iš visų labiausiai
dėkoju jums už maldas.
Aš meldžiuosi
ir jaučiuosi bendrystėje
su kiekvienu iš jūsų.*

Žanas